

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 27.415 van 15 mei 2009
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese nationaliteit te zijn, op 30 december 2008 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 31 oktober 2008, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard en van het bevel om het grondgebied te verlaten van 1 december 2008 genomen in uitvoering van de beslissing van 31 oktober 2008 van de minister van Migratie- en asielbeleid, beiden aan verzoeker ter kennis gebracht op 1 december 2008.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories.

Gelet op de beschikking van 8 april 2009, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 mei 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat M. KIWAKANA verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat Th. SCHREURS, die loco advocaat C. DECORDER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker verklaart te zijn geboren te Kinshasa op 12 mei 1988 en van Congolese nationaliteit te zijn.

Op 5 december 1994 overlijdt verzoekers moeder N.N.M. te Kinshasa.

In 1996 overlijdt verzoekers vader B.W. te Brussel.

Op 5 februari 1997 dient verzoeker als minderjarige samen met zijn broer en zus een asielaanvraag in, in België. Op 18 mei 1998 neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de beslissing tot weigering van erkenning als vluchteling, daar verzoeker niet op het gehoor aanwezig was.

Op 31 maart 1998 verklaart de inspecteur van de politie van Sint-Agatha-Berchem dat verzoeker en zijn broer en zus België hebben verlaten.

Op 24 november 1999 dient verzoeker voor de tweede maal een asielaanvraag in. Op 25 januari 2000 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering van verblijf zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Aan verzoekers meerderjarige zus wordt een bevel tot terugbrenging van verzoeker betekend. Op 22 juni 2000 neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een bevestigende beslissing van weigering van verblijf van een minderjarige.

Op 5 juli 2006 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9, derde lid van Vreemdelingenwet.

Op 6 november 2007 wordt een bevel om het grondgebied te verlaten genomen ten aanzien van verzoeker.

Op 31 oktober 2008 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard. Deze beslissing wordt samen met een bevel om het grondgebied te verlaten op 1 december 2008 aan verzoeker betekend. Dit zijn de bestreden beslissingen:

Eerste bestreden beslissing:

(...)

*in toepassing van **artikel 9.3** van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, deel ik u mee dat dit verzoek **onontvankelijk** is.*

Reden(en) :

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

*Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land zou dienen te verlaten. De eerste asielprocedure werd op 18.05.1998 afgesloten met een negatieve beslissing 'niet ontvankelijk', weigering van verblijf van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, hem betekend op 19.05.1998. Betrokkene verkoos geen gevolg te geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten en verbleef **van juni 1998 tot 23.11.1999 illegaal** in België. Op 24.11.1999 vroeg betrokkene opnieuw asiel aan, op 22.06.2000 werd ook deze procedure afgesloten met een negatieve beslissing 'niet ontvankelijk', weigering van verblijf van het CGVS. Betrokkene verkoos ook hier geen gevolg te geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft **sindsdien illegaal** in België. Uit dit illegaal verblijf kunnen geen rechten geput worden met het oog op regularisatie. De duur van de asielprocedures (namelijk 1 jaar en 3 maanden voor de eerste procedure en 7 maand voor de tweede) was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.*

Het feit dat betrokkene in februari 1997 als minderjarige, samen met zijn broer dhr. B.W.N. (...) (O.V.4.606.610), naar België kwam, hier geïntegreerd zou zijn en hier school heeft gelopen, verantwoordt niet dat de aanvraag tot regularisatie op grond van artikel 9 van de wet van 1980 in België wordt ingediend. Daarenboven legt betrokkene geen enkel stavingstuk voor van integratie na meer dan dertien jaar verblijf in België. Indien betrokkene toch dergelijke bewijzen kan voorleggen

kunnen de elementen met betrekking tot de integratie het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.

Dat betrokkene samen met zijn broer bij hun zuster, mv. B.W.E. (...) (O.V.4.606.608) verblijft ingevolge het overlijden van zijn ouders; dat zijn vader erkend zou zijn geweest als politiek vluchteling; dat hij na het overlijden werd opgevangen door een tante en dat deze tante hem heeft laten geloven dat zij hem had geadopteerd, hetgeen later niet zo bleek te zijn kan niet worden weerhouden als reden tot regularisatie.

Betrokkene verklaart niet waarom deze feiten op zich een buitengewone omstandigheid vormen waardoor het voor hem zeer moeilijk is om zich naar het land van herkomst te begeven om daar de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen.

Bovendien impliceert de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Dat betrokkene naast zijn zus in Tervuren geen andere familieleden heeft in België is bijgevolg ook niet voldoende om als reden tot verblijf te worden aanvaard.

Voorts lijkt het ook erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst of in een derde land -buiten het Schengengrondgebied- waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag tot regularisatie.

Bovendien kwam betrokkene reeds in aanraking met de ordediensten en zat hij in 2007 een tijd in de gevangenis omwille van feiten van aanranding van de eerbaarheid. Mede hierdoor kan hem geen gunstig regeling worden toegestaan.

Tweede bestreden beslissing:

“(…)

Reden van de maatregel:

De betrokkene verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig art. 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft (art. 7, al. 1, 2° van de Wet van 15 december 1980).

o Betrokkene werd niet als vluchteling erkend bij beslissing tot weigering van de erkenning door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op datum van 22.06.2000.

o Betrokkene maakte reeds het voorwerp uit van een BGV d.d. 25.01.2000. Hij heeft echter geen gevolg gegeven aan dit bevel en verblijft nog steeds illegaal in het land (...)”

2. Rechtspleging

Ambtshalve wordt vastgesteld dat de Raad geen gerechtskosten kan opleggen. Het verzoek daartoe van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoekende partij, wordt om die reden verworpen.

3. Ontvankelijkheid

Uit de bewoordingen van het verzoekschrift en de toegevoegde stukken blijkt dat verzoeker eigenlijk twee beslissingen aanvecht met name de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid waarbij de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf onontvankelijk wordt verklaard en van het bevel om het grondgebied te verlaten.

Verweerder voert een exceptie van ontvankelijkheid aan bij gebrek aan het vereiste belang voor zover het verzoekschrift gericht is tegen het hem betekende bevel om het grondgebied te verlaten. Verweerder stelt dat een eventuele nietigverklaring van het in casu bestreden bevel om het grondgebied te verlaten geenszins maakt dat verzoeker niet meer illegaal in het Rijk zou verblijven, en hem een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten zou dienen ter kennis worden gebracht. Temeer er ook sprake is van een herhaald bevel, daar op 6 november 2007 reeds een bevel om het grondgebied te verlaten werd afgegeven aan verzoeker, dat definitief en uitvoerbaar is geworden bij gebreke aan enig beroep.

Verzoeker getuigt slechts van het rechtens vereiste belang indien de eventueel tussen te komen vernietiging van de bestreden beslissing hem een direct en persoonlijk voordeel verschaft.

Een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten, belet echter niet dat verzoeker onder de gelding valt van een eerder bevel om het grondgebied te verlaten, met name het bevel van 6 november 2007. Dit bevel is ondertussen definitief geworden en kan door verweerder nog steeds worden uitgevoerd. Verzoeker zou hieraan derhalve vooralsnog gevolg dienen te geven. De gevorderde vernietiging kan bijgevolg geen nuttig effect sorteren zodat verzoeker niet getuigt van het rechtens vereiste belang (RvS 19 april 2007, nr. 170.162).

Geheel ten overvloede stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen ook nog vast dat verzoeker geen middelen aanvoert tegen het bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten, zodat het beroep tegen dit bevel hoe dan ook onontvankelijk is.

Het beroep tegen het bevel om het grondgebied te verlaten is dan ook onontvankelijk en de exceptie gegrond.

4. Onderzoek van het beroep

Verzoekers enig middel volgt uit de overmacht, de schending van de artikelen 2 en volgende van de wet van 29 juli 1991 houdende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, de schending van de zorgvuldigheids- en onderzoeksverplichting, van het algemene beginsel van behoorlijk bestuur, van de artikelen 3 en 8 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden ondertekend te Rome op 4 november 1950 (hierna verkort EVRM).

Verzoeker stelt dat hij reeds sinds 1997 in het Rijk verblijft en in tegenstelling met wat in de bestreden beslissing werd aangehaald, hij wel degelijk uitzonderlijke omstandigheden heeft ingeroepen in zijn aanvraag om machtiging tot verblijf. Verzoeker meent dat het feit dat hij hier als minderjarig kind meer dan tien jaar geleden is toegekomen, dat zijn ouders overleden zijn, dat hij hier met zijn zus en broer samenwoont, dat hij hier school loopt en goed geïntegreerd is wel als een uitzonderlijke omstandigheid moet beschouwd worden. Verzoeker stelt dat de verwerende partij niet uitlegt waarom deze onvoldoende zijn. De motivatie van de bestreden beslissing is zeer stereotiep, maar betwist de integratie niet. Verzoeker stelt dat de verwerende partij geen enkel ernstig argument aanhaalt waaruit kan worden geconcludeerd dat de aangehaalde redenen niet voldoende zijn om het verblijf toe te staan. Verzoeker meent dan ook dat zijn situatie kennelijk niet ernstig of redelijk werd onderzocht. Verzoeker vervolgt door te stellen dat de bestreden beslissing een ernstige en ongeoorloofde inmenging in het recht op zijn privé- en gezinsleven gewaarborgd door artikel 8 van het EVRM vormt, wat enkel wordt toegestaan door paragraaf 2 van dit artikel indien aan een aantal cumulatieve voorwaarden is voldaan. Tevens stelt verzoeker dat deze inmenging ook een onmenselijke behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM zou zijn. Verzoeker stelt dat de motieven van de bestreden beslissing ongegrond of niet ter zake zijn, zodat de verwerende partij niet kan beweren dat zij het dossier zorgvuldig heeft behandeld. Bijgevolg is verzoeker van oordeel dat de motivering van de bestreden beslissing niet beantwoordt aan de wettelijke vereisten.

Het hoofdmotief van de bestreden beslissing bestaat erin dat verzoeker geen buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen die de aanvraag in België kunnen rechtvaardigen.

Het ten tijde van verzoekers aanvraag tot machtiging tot verblijf geldende artikel 9 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort Vreemdelingenwet) luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.

In buitengewone omstandigheden kan die machtiging door de vreemdeling worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft; deze zendt ze over aan de Minister of aan diens gemachtigde. In dat geval zal ze in België worden afgegeven.”

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

De buitengewone omstandigheden, waarvan sprake in het ten tijde van verzoekers aanvraag tot machtiging tot verblijf geldende artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te bekomen. De toepassing van artikel 9, derde lid houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om verzoeker een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de verweerder na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de afgifte van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

Uit de aanvraag om machtiging tot verblijf blijkt dat verzoeker geen onderscheid maakt tussen de elementen die zouden verantwoorden waarom hij zijn aanvraag niet in zijn land van herkomst kan indienen en de elementen om de afgifte van een verblijfsmachtiging in België te verantwoorden. Verzoeker voerde aan dat hij samen met zijn broer in België verblijft bij zijn grotere zus ingevolge het overlijden van zijn ouders. Zijn moeder stierf in 1994 in Kinshasa en zijn vader stierf in 1996 in België als erkend politiek vluchteling. Na de dood van zijn vader werd hij opgevangen door een tante in Koekelberg, die hem liet geloven dat zij hem geadopteerd had, wat bij haar overlijden in 2005 niet zo bleek te zijn. Verzoeker verklaarde ook nog dat hij hier reeds verblijft sedert de aankomst van zijn vader in België en dat hij toen nog minderjarig was. Hij heeft hier steeds school gelopen en is hier sinds jonge leeftijd opgegroeid en goed geïntegreerd. Hij heeft thans geen ouders meer. Hij leeft momenteel bij zijn oudere zus in Tervuren die zijn enig oudere familielid is, hier in België. Ook in Congo heeft hij geen enkel familielid meer waarbij hij nog terecht zou kunnen. Hij is

reeds 13 jaar in het land, werd in de waan gelaten door zijn tante over zijn werkelijk verblijfsstatuut en was gezien hij nog minderjarig was niet bij machte om hierop enige controle uit te oefenen.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf onontvankelijk verklaard, hetgeen betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoeker heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom hij geen aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf in zijn land van oorsprong heeft ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet en naar het feit dat de door verzoeker ingeroepen redenen geen buitengewone omstandigheden zijn. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid op al deze in de aanvraag om machtiging tot verblijf aangevoerde elementen uitdrukkelijk is ingegaan. Dienvolgens moet worden vastgesteld dat verzoeker niet duidelijk maakt op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte- en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 5 oktober 2001, 99.518, RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171, RvS 27 juni 2007, nr.172.821, e.a.).

Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt, zodat verzoeker bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert en dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht.

Tevens dient te worden benadrukt dat het bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet tot de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen behoort zijn beoordeling van de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf op basis van artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van deze aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

Verzoeker stelt dat hij wel degelijk uitzonderlijke omstandigheden heeft ingeroepen, met name dat hij hier als minderjarig kind meer dan tien jaar geleden is toegekomen, dat zijn ouders overleden zijn, dat hij hier met zijn zus en broer samenwoont, dat hij hier school loopt en goed geïntegreerd is en dat de tegenpartij niet uitlegt waarom deze elementen als onvoldoende worden beschouwd. Tevens stelt verzoeker dat de verwerende partij de integratie elementen niet betwist, maar een zeer stereotiepe motivering geeft en geen enkel ernstig argument aanhaalt waaruit kan geconcludeerd worden dat de aangehaalde redenen niet voldoende zijn om het verblijf toe te staan.

De verweerder geeft in de bestreden beslissing hieromtrent volgende motieven op:

Het feit dat betrokkene in februari 1997 als minderjarige, samen met zijn broer dhr. B.W.N. (...) (O.V.4.606.610), naar België kwam, hier geïntegreerd zou zijn en hier school heeft gelopen, verantwoordt niet dat de aanvraag tot regularisatie op grond van artikel 9 van de wet van 1980 in België wordt ingediend. Daarenboven legt betrokkene geen enkel stavingstuk voor van integratie na meer dan dertien jaar verblijf in België. Indien betrokkene toch dergelijke bewijzen kan voorleggen kunnen de elementen met betrekking tot de integratie het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.

Dat betrokkene samen met zijn broer bij hun zuster, mv. B.W.E. (...) (O.V.4.606.608) verblijft ingevolge het overlijden van zijn ouders; dat zijn vader erkend zou zijn geweest als politiek vluchteling; dat hij na het overlijden werd opgevangen door een tante en dat deze tante hem heeft laten geloven dat zij hem had geadopteerd, hetgeen later niet zo bleek te zijn kan niet worden weerhouden als reden tot regularisatie.

Betrokkene verklaart niet waarom deze feiten op zich een buitengewone omstandigheid vormen waardoor het voor hem zeer moeilijk is om zich naar het land van herkomst te begeven om daar de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen.

Bovendien impliceert de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Dat betrokkene naast zijn zus in Tervuren geen andere familieleden heeft in België is bijgevolg ook niet voldoende om als reden tot verblijf te worden aanvaard.

Voorts lijkt het ook erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst of in een derde land -buiten het Schengengrondgebied- waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag tot regularisatie."

Verzoeker kan niet dienstig voorhouden als zou bovenvermelde motivering een stereotiepe motivering zijn, nu expliciet geantwoord werd op de door verzoeker aangehaalde argumenten betreffende zijn specifieke situatie ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf. Uit deze motieven komt duidelijk naar voor dat verweerder rekening heeft gehouden met de situatie dat verzoeker op jonge leeftijd zijn beide ouders verloren heeft en sindsdien bij zijn tante en zus verbleven heeft. Verzoekers integratie als gevolg van zijn meer dan tienjarig verblijf in België wordt in tegenstelling tot wat verzoeker beweert wel degelijk betwist door verweerder, die stelt dat verzoeker geen enkel bewijs van deze integratie naar voor heeft gebracht. De Raad stelt vast dat verzoeker bij zijn aanvraag naast de overlijdensattesten enkel een attest van de school van zijn jongere broer bijbrengt, dat slechts op één enkel schooljaar slaat. De Raad herhaalt dat hij zich niet in de plaats mag stellen van die van de administratieve overheid en in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd is na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van deze aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen. Het is niet kennelijk onredelijk van de verweerder te stellen dat verzoeker geen bewijs van zijn goede integratie gedurende zijn 10-jarig verblijf bijbrengt. De Raad wijst er bovendien nogmaals op dat de buitengewone omstandigheden niet verward mogen worden met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om de verblijfsmachtiging te verkrijgen. Verweerder stelt terecht dat verzoeker geen redenen opgeeft waarom het voor hem ingevolge zijn (niet bewezen) integratie bijzonder moeilijk, zonet onmogelijk is om zijn aanvraag in het buitenland in te dienen. Het langdurig verblijf op het Belgisch grondgebied en de daaruit volgende integratie heeft veeleer betrekking op argumenten ten gronde voor het verkrijgen van een recht op verblijf. Deze argumenten kunnen slechts in aanmerking worden genomen wanneer er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om de afgifte van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden, wat in deze niet het geval is. De gemachtigde van de minister kon dan ook redelijkerwijs concluderen dat de elementen van integratie op zich niet uitzonderlijk zijn en dat indien verzoeker hiervan de nodige bewijzen kan voorleggen, deze het voorwerp kunnen uitmaken van een eventueel onderzoek conform artikel 9, tweede lid van de Vreemdelingenwet .

Met betrekking tot het feit dat hij samen met zijn broer naar België gekomen is en hier bij zijn oudere zus verblijft, voert de bestreden beslissing als hoofdmotief aan dat het slechts een tijdelijke scheiding betreft, om de nodige documenten aan te vragen. In zijn verzoekschrift stelt verzoeker hieromtrent dat de bestreden beslissing een ongeoorloofde inmenging betekent op zijn recht op privé- en gezinsleven, dat gewaarborgd wordt door artikel 8 van het EVRM en dat dit tevens een onmenselijke behandeling zou zijn in de zin van artikel 3 van het EVRM. De bestreden beslissing is volgens verzoeker dan ook niet

zorgvuldig en met inachtneming van de onderzoeksverplichting genomen, daar de besluitvorming duidelijk niet tot stand gekomen is na een behoorlijke afweging van alle ter zake dienende gegevens.

Zoals reeds gesteld, is er geen sprake van een stereotiepe motivering daar de bestreden beslissing duidelijk rekening heeft gehouden met de persoonlijke situatie van verzoeker. Verweerder heeft met al de opgeworpen elementen rekening gehouden en onder meer geconcludeerd dat een tijdelijke scheiding van verzoeker van zijn familie op zich geen buitengewone omstandigheid vormt, gelet op het tijdelijke karakter en gelet op het feit dat verzoeker geen bewijs heeft bijgebracht dat hij geen kennissen of familie meer heeft in zijn land van herkomst waar hij tijdelijk terecht kan. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat verweerder niet zorgvuldig te werk zou zijn gegaan en zijn onderzoeksverplichting zou hebben geschonden. Verzoekers verzoekschrift is in hoofdzaak een herhaling van de argumenten die hij in zijn aanvraag reeds aanhaalde en waarbij verzoeker het niet eens is met het feit dat verweerder deze argumenten onvoldoende acht. Het feit dat verzoeker het op zich niet eens is met de motieven maakt op zich geen grond tot vernietiging uit. Zoals hoger reeds gesteld, heeft verweerder afdoende geantwoord op elk van de aangehaalde elementen. Verzoeker maakt met zijn betoog op generlei wijze aannemelijk dat voormelde motivering niet afdoende zou zijn en de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid niet in alle redelijkheid tot de door hem in de bestreden beslissing gedane vaststellingen kon komen.

Wat betreft de beweerdde schending van artikel 8 van het EVRM dat het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven bevat, dient de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vast te stellen dat artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet als algemene regel stelt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt het hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Dus enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd. Uit bovenstaande is reeds gebleken dat verweerder terecht concludeerde dat verzoeker geen buitengewone omstandigheden heeft aangehaald. De bestreden beslissing strekt er niet toe het gezinsleven van verzoekers te verhinderen of te bemoeilijken. De beslissing houdt enkel in dat verzoeker geen buitengewone omstandigheden doet gelden die hem vrijstellen om zijn aanvraag om machtiging tot verblijf volgens de geëigende procedure, meer bepaald vanuit zijn land van herkomst, in te dienen. De bestreden beslissing houdt dienvolgens geen absoluut verbod in voor verzoeker om het Belgische grondgebied binnen te komen en er te verblijven, doch verklaart louter zijn aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet onontvankelijk. Bijgevolg wordt niet ingezien hoe de bestreden beslissing artikel 8 van het EVRM zou schenden.

Wat de schending van artikel 3 van het EVRM betreft, moet verzoeker doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Hij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Hij moet concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat op zich niet (RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977). Verzoeker voert enkel aan dat het feit dat hij bij een tijdelijke terugkeer naar zijn land van herkomst gescheiden zal worden van zijn broer en zus wat een inbreuk is op zijn privé- en gezinsleven en tevens een

onmenselijke behandeling is. Zoals hoger werd aangetoond, is er geen sprake van een inbreuk op zijn privé-en gezinsleven en een tijdelijke scheiding van zijn broer en zus volstaat op zich niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Tevens toont verzoeker niet aan dat hij zich niet zou kunnen laten vergezellen van zijn broer of zus bij zijn tijdelijke terugkeer naar zijn land van herkomst.

Verzoeker toont niet aan dat de bestreden beslissing op onredelijke of onzorgvuldige wijze werd genomen of niet afdoende gemotiveerd werd. Ook een schending van de artikelen 3 en 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Het enig middel is dan ook ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien mei tweeduizend en negen door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS.

J. CAMU.